

μόνην. Θέτουντι δὲ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τὸ κάλυμμα καὶ τὸν πῖλον, ὅταν πρόκηται νὰ ἐξέλθωσιν εἰς περίπατον.

Ἐνῶ παρετήρουν τὸ κράνος τῆς Σοφίας, ἡ κυρία αὐτῆς μοι ὤριλλε περὶ ἐθίμων τινῶν λίαν παραδόξων, ἀπαντῶντων εἰςέτι ἐν ταῖς ἐξοχαῖς τῆς Φρίζης.

Ὅταν νεανίας τις παρουσιάζηται εἰς τινα οἰκίαν, ἵνα ζητήσῃ τὴν χεῖρα νεάνιδος, ἡ τελευταία αὕτη ἔχει συμβολικόν τινα τρόπον δι' οὗ τῷ διδίδει ἀσμένως νὰ ἐννοήσῃ ἐὰν τὸν θέλῃ ἢ μὴ. Καὶ ἐὰν μὲν τὸν δέχηται, ἐξέρχεται ἐκ τοῦ δωματίου καὶ ἐπανέρχεται μετ' ὀλίγον κεκοσμημένη διὰ τοῦ κράνουσ τῆς. Ἐὰν δὲ δὲν ὑπάγῃ νὰ φορέσῃ τὴν περιεσφαλαίαν τῆς, εἶνε σημεῖον ὅτι ὁ νέος δὲν τῇ ἀρέσκει καὶ δὲν συναινεῖ νὰ γείνη ἡ βασιλισσάτου.

Οἱ ἐρασταὶ συνειθίζουσι νὰ προσφέρωσιν ὡς δῶρον, εἰς τὰς μνησὰς των περικνημίδας, ἐφ' ὧν εἰσὶ γεγραμμένα ῥητὰ, ἐρωτύλοι λόγοι καὶ εὐχαί. Πολλάκις ὁ ἐρωτόληπτος προσφέρει εἰς τὴν νέαν ῥινόμακτρον δεδεμένον εἰς κόμβον, ὅστις περιέχει ἐπιγραφὰς καὶ χρήματα ἢ μικρὰ κοσμήματα. Ἐὰν ἡ ὥραία φίλῃ τὸν λύση, ὑπονοεῖται ὅτι δέχεται τὴν χεῖρα τοῦ νέου. Ἐὰν δὲ τοῦναντίον, ἀπόδειξις ὅτι ἀποποιεῖται. Ἡ τιμὴ, ἣν οἱ ἐρασταὶ πλεότερον ἐπιδιώκουσιν, εἶνε τὸ νὰ δυνηθῶσι νὰ προσαρμύσωσιν ὀλισθηρὸν ὑπόδημα εἰς τὸν πόδα τῆς ἐαυτῶν θεότητος, ἥτις τοὺς ἀνταμείβει διὰ τὴν ἀβοηροσύνην ταύτην μετ' ἐν φίλημα. Νέοι καὶ νέαι ἀπολαύουσιν ἄλλως τε τῆς μεγαλειότητος ἐλευθερίας. Περιπατοῦσιν ὁμοῦ ὡς σύζυγοι, καὶ μένουσι πολλάκις ἐν τῷ οἴκῳ, τὴν νύκτα, πολλάς ὥρας ἀφοῦ ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ ὑπάγωσι νὰ κοιμηθῶσι. «Καὶ δὲν ἔχουσι ποτὲ, ἠρώτησα, νὰ μεταμεληθῶσιν ἐπὶ τῇ ὑπερβαλλούσῃ ταύτῃ ἐμπισοσύνῃ;»—Τὸ σφάλμα, ὅταν ὑπάρξῃ τοιοῦτον, ὑπέλαθεν ἡ κυρία, πάντοτε ἐπανορθοῦται».

Καθ' ὅλον τὸν διάλογον τοῦτον ἡ ὥραία Φριζή, ἔμνευε σοβαρὰ καὶ ἀκίνητος ὡς ἄγαλμα. Πρὶν ἀφήσῃ αὐτὴν νὰ ἀπέλθῃ, τῇ εἶπον, ὅπως τὴν εὐχαριστήσω δι' εὐπροσηγορίας τινὸς, ὅτι ἦτο μία τῶν ὠραιότερων μαχητῶν τῆς Φρίζης, καὶ παρεκάλεσα τὴν κυρίαν νὰ τῇ μεταφράσῃ τοὺς λόγους τούτους. Τοὺς ἤκουσε σοβαρῶς καὶ ἐκοκκίνισε μέχρι τῆς ρίζης τῶν μαλλίων τῆς. Ἐπειτα, ὡς εἰ ἐσκέφθη κάλλιον, ὑπεμεδίασε, καὶ ποιήσασα ἡμίσειαν ὑπόκλισιν, ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης μετὰ βᾶδισμα εὐθὺ, βραδὺ καὶ μεγαλοπρεπὲς ὡς βασιλισσα τῆς τραγωδίας.

[Ἐκ τοῦ ἰταλικοῦ]

ΓΓ.

Ὁ λόρδος Σέστερφιλδ λίαν εὐφυῶς ἐσκώψε δοῦκα τινὰ γνωστὸν διὰ τὴν ἄκραν ἐν τῷ βίῳ του ἀταξίαν εἰπόν· «Ἡ ἐκλαμπρότης του χάνει μίαν ὥραν τὴν πρωίαν, καὶ κυνηγᾷ αὐτὴν ματαίως ὅλην τὴν ἐπίλοιπον ἡμέραν».

ΔΕΙΓΜΑΤΑ

Βυζαντιακῶν κατὰ στίχον ἐπιστολῶν.

Ἀποσπῶν διὰ τὴν φίλην «Ἐστίαν» ἐκ τῆς ἀνεκδότου μεσαιωνικῆς Συλλογῆς μου τὰ ἐπόμενα δείγματα βυζαντικῶν κατὰ στίχον ἐπιστολῶν, δρᾶττομαι προθύμως ταύτης τῆς εὐκαιρίας ὅπως παρατηρήσω ὀλίγα τινὰ ἐν γένει περὶ τῶν ἐν ταῖς βιβλιοθήκαις τῆς Ἐσπερίας ἑλληνικῶν χειρογράφων. Τὸ πρῶτον ἑλληνικὸν χειρογράφων ὅπερ κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῶν ἐν Γερμανίᾳ σπουδῶν μου εἶδον, ἦν ἀσήμαντός τις τοῦ Θεοκρίτου κώδιξ καὶ μετ' αὐτοῦ συνεραμμένα ὑφ' ἐν βιβλία τινὰ τοῦ Θεουκιδίδου ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τῆς Γόθας· ὁ ἀντιγραφεὺς, ὡς οἱ πλεῖστοι τῶν δημοτέχνων του, ἦν μοναχός τις ἐκ Κρήτης, Ἰωάννης Ῥώσος, ὡς ὕστερον ἔμαθον εἰς τῶν ἐργατικωτάτων ἀντιγραφῶν, τοῦ ὁποίου ἡ ἐνεργητικότης πίπτει περὶ τὰ 1447—1500. Δὲν γνωρίζω ἐὰν ἡ κατὰ πρώτην φορὰν θεὰ ἑλληνικοῦ χειρογράφου ἢ ἡ χρονολογία 1453, ἣν αἱ ὠχραὶ ἐκείναι σελίδες δι' ἐρυθροῦ χρώματος ἔφερον, μετ' ἐνεκίνησαν τόσον ὥστε σφοδροὶ παλμοὶ ἐδόνησαν τὴν καρδίαν μου. Ὅτι δῆποτε καὶ ἐν ἧτο τὸ αἴτιον τῆς συγκινήσεώς μου ἐκείνης, τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ἔκτοτε ἔλαβον συμπαθειᾶν τινα πρὸς τοὺς ὀνοματιζομένους ἢ καὶ ἀνωμότους τῆς ἐποχῆς ταύτης ἀντιγραφεῖς· διότι, ἴσως διὰ τὴν μετριπροσύνην των, οἱ πλεῖστοι δὲν ὀνοματίζουσιν ἑαυτοὺς, ἄλλοι δὲ πάλιν κατὰ τὸ ἐπικρατοῦν ἐν τῇ ἐποχῇ των πνεῦμα, καὶ μάλιστα οἱ μοναχοὶ οὐδέποτε σχεδὸν παραλείπουσι πρὸς τὸ ὄνομα αὐτῶν νὰ προσθέσωσι τὸ ἁμαρτωλός, ἢ ταπεινός καὶ ἐλάττωτος πτωχός ἢ ἀνάξιος. Ἄλλοτε δὲ καθικετέει οὗ γράψας τοὺς ἐντυγχάνοντας ὅπως δεηθῶσιν ὑπὲρ αὐτοῦ ἢ αἰτεῖ συγγνώμην διὰ τὰ τυχόν ἐξ ἀπροσεξίας ἢ ἀμαθείας παρεισπρήσαντα σφάλματα, ἅτινα ὁσάκις ὁ ἀντιγραφεὺς εἶνε ἀγράμματος καὶ γράφει πρὸς τοῦτοις τυχόν καὶ καθ' ὑπαγόρευσιν, εἰσὶν ἀναρίθμητα. Κατήνησαν δὲ αἱ εὐχαὶ αὐταὶ ἢ πρὸς τὸν ἀναγνώστην προσαγορεύσεις σχεδὸν τυπικαὶ καὶ ἐπαναλαμβάνονται ἀπαρλλάκτως ἐπὶ πολλὰς ἐκατονταετηρίδας ἐν πολλοῖς τῶν χειρογράφων καὶ μάλιστα ἡ μετὰ τὸ τέλος τῆς ἀντιγραφῆς ἐκδήλωσις τῆς χαρᾶς τοῦ «πολλῶ ἰδρῶτι καὶ πόνῳ συσχεθέντος» ἀντιγραφεῶς :

«Ὅσπερ ξένοι χαίρουσι ἰδεῖν πατρίδα
οὕτως καὶ τῷ γράφοντι βιβλίου τέλος.

Ἐν τινι χειρογράφῳ ἐν Ὁξωνίᾳ πιθανῶς τῆς ἐνδεκάτης ἐκατονταετηρίδος εὖρον ἐν τέλει τοὺς ἐξῆς ποιητικίζοντας στίχους :

Ὡς τερπνὸν ἄνθος ἐν θεωρίᾳ πέλει
κρίνου δὲ πανθαύμαστον εἰς εὐωμίαν
οὕτως χαρᾶς πρόσληψις ἐσχάτος στίχου.

Ἐν ἄλλῳ δὲ τινι μεταγενεστέρῳ τοῦ Lincoln-Colleg τοὺς ἀκολουθούς :

Ἐένος Χέμου (Χριστέμου) γέγονα ἐκ τῆς ἐμῆς πατρίδος